

Levi și Iuda, fiii lui Iacov

Levi și Iuda, fiii lui Iacov

Lea i-a dat celui de-al treilea fiu numele Levi, iar celui de-al patrulea, Iuda. În alegerea acestor nume, ea a fost determinată de motive firești. Lea suferea deja de mult timp din cauza geloziei, pentru că Rahela deținea afecțiunea lui Iacov, în timp ce ea era „urâtă”. Acum însă, după ce i-a dăruit al treilea copil, ea credea că soțul ei va ține cu ea, și astfel l-a numit pe băiat: Levi, adică alipire, atașament. „Acum, de data aceasta, soțul meu se va lipi de mine, pentru că i-am născut trei fii.» De aceea i-a pus numele Levi” (Geneza 29.34). Când Dumnezeu i-a dăruit un al patrulea copil, atunci în inima ei s-a înălțat mulțumirea față de Dumnezeu „și a zis: «De astă dată voi lăuda pe Domnul». De aceea i-a pus numele Iuda”, adică laudă sau obiect al preamăririi (Geneza 29.35). Chiar dacă Lea s-a gândit numai la ea și la împrejurările ei atunci când le-a dat nume celor doi copii ai ei, totuși ea a prorocit prin acestea, deși a făcut-o inconștient.

Un alt autor scria: Privit din punct de vedere simbolic, Israel avea un soț, iar acest soț era Domnul. Legătura de dragoste fusese ruptă, nu de către soț, ci de către infidelitatea soției. Israel a rupt pacea. Trebuia să aibă loc o reconciliere, să fie pus capăt dezbinării (iar cel care trebuia să facă acest lucru era Levi, seminția slujbei preoțești), pentru ca Israel să se apropie din nou de Dumnezeul său, iar Domnul să-și poată vizita din nou poporul.

În timp ce Levi era slujitorul devotat, seminția preoțească, Iuda, apare ca seminția împărătească, apare ca obiectul laudei, „care a avut întâietatea între frații săi” (1 Cronici 5.2). Dintre cei doisprezece fii ai lui Iacov, Iuda era cel mai distins, asemenea unui nobil; din el trebuia să vină „prințul”, „odrasla din tulpina lui Isai și o Ramură din rădăcini” (Isaia 11), Emanuel. În jurul Lui, a lui Mesia, se învâрте totul în istoria lui Israel; când duhul a venit asupra lui Iacov, care era pe moarte, acesta a trecut peste Ruben, Simeon și Levi și a exclamat când a ajuns Iuda la rând: „Iuda, pe tine te vor lăuda frații tăi... Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo și a Lui va fi ascultarea popoarelor” (Geneza 49.8, 10). Copiii lui Levi erau chemați la o poziție și o slujbă foarte deosebită față de celelalte seminții. Conform textului din Numeri 1, ei nu erau numărați între celelalte seminții, ci erau „puși peste cortul mărturiei și peste toate uneltele lui și peste tot ce ține de el”; ei trebuiau să „poarte cortul și toate uneltele lui și să slujească în el și să-și așeze tabăra împrejurul cortului”. Când porneau din loc, trebuiau să desfacă locuința, iar când se opreau, trebuiau din nou să o ridice. Oricine nu aparținea de seminția lui Levi și îndrăzne să se apropie, trebuia să fie pedepsit cu moartea. În timp ce toți ceilalți israeliți trebuiau să-și așeze tabăra fiecare în tabăra lui, fiecare lângă steagul lui, după oștirile lor, leviții trebuiau să-și așeze tabăra în jurul cortului mărturiei.

Ei formau un popor separat, erau proprietatea deosebită a lui Dumnezeu. Ei ocupau locul tuturor întâilor născuți ai lui Israel, locul acelor care fuseseră salvați de sabia îngerului nimicitor prin sângele mielului (Numeri 3.45). Dar de ce a fost tocmai seminția lui Levi aleasă față de toate celelalte și hotărâtă pentru o slujbă atât de înaltă? Era Levi mai evlavios și mai sfânt între cei doisprezece fii ai lui Iacov? Nu, nici firea sa, nici comportamentul său nu arătau aceasta. „Simeon și Levi sunt frați: săbiile lor sunt unelte de asuprire. Suflete al meu, să nu intri în sfatul lor! Gloria mea, să nu te unești cu adunarea lor, pentru că în mânia lor au ucis oameni. Și, ca să-și facă pe plac, au tăiat vinele taurilor. Blestemată fie mânia lor, pentru că a fost cumplită, și furia lor, pentru că a fost nemiloasă” (Geneza 49.5-7). Deci, Levi era încăpățânat, cumplit și nemilos. Aceasta era firea sa. Dumnezeu nu poate veni la sfatul unui astfel de om. El nu poate avea nimic a face cu oameni încăpățânați, cumpliti și nemiloși. Dar care a fost motivul pentru care Levi a fost introdus în sfatul lui Dumnezeu, care a fost motivul pentru care Dumnezeu l-a pus în legătură cu adunarea Sa? Care a fost motivul pentru care l-a scos din locuința sa plină cu uneltele de asuprire și l-a adus în cortul întâlnirii cu instrumentele sale sfinte? Numai harul nemărginit! Ce distanță este între Levi cel cumplit care ucide în Geneza 34 și familia lui Levi chemată la slujba sfântă în Numeri 3 și 4! Ce deosebire între Levi cel încăpățânat în Sihem și Levi cel care a primit îndurare, care nu mai avea o voință proprie, care s-a așezat la poarta taberei lângă Moise, când acesta a exclamat: „Cine este pentru Domnul, la mine!” (Exod 32)! Era har, numai har! Același har care l-a determinat pe persecutorul încăpățânat, cumplit și nemilos al Adunării lui Dumnezeu, Saul din Tars, să exprime cuvințele: „Doamne, ce vrei să fac eu?”

Același har ne-a chemat și pe noi să fim slujitori. Dumnezeu nu a văzut nimic în noi, la fel ca la Levi. El a trebuit să ne arate și nouă același har desăvârșit, care stăpânește prin dreptate și să ne supună aceleași curățiri ca pe Levi în Numeri 8.5-7. În aceste versete citim că Moise, ca reprezentant al cerințelor lui Dumnezeu, trebuia să-i curețe pe leviți conform cerințelor divine. Mai întâi trebuia să stropască peste ei apă pentru curățire de păcat și să-i facă astfel capabili să treacă apoi peste toată carnea lor, adică peste tot ce mărturisea cu privire la firea lor, briciul. Apoi trebuiau să-și spele hainele și să se curețe. În acest mod exemplar a întâmpinat Dumnezeu tot ceea ce aparținea stării firești a lui Levi și căilor sale anterioare, încăpățânării, cruzimii și lipsei sale de milă. Levitul nu avea voie înainte de aceasta să se apropie de uneltele Sfântului Locaș, nici să pășească în slujba sa.

Așa este și la noi. Botezul arată că omul nostru vechi, natura noastră căzută, a fost înlăturată pe deplin, și că noi suntem așezați într-o poziție nouă. Orice încercare de a îmbunătăți omul și de a pune firea în slujba pentru Dumnezeu este inutilă. Numai apa și briciul pot face aici ceva. Asupra firii a fost rostită sentința morții, dar și asupra a tot ce aduce firea trebuie rostită judecata, briciul trebuie să treacă peste – aceasta este judecata de sine serioasă zi de zi. Apoi trebuie să ne spălăm hainele, să ne curățim de toate obiceiurile și înclinațiile noastre vechi. Din chemarea lui Levi strălucește harul divin, în curățirea sa se arată sfîntenia lui Dumnezeu. Astfel, toți lucrătorii lui Dumnezeu sunt chemați la lucrare prin har divin și sunt învredniciți corespunzător cerințelor sfînteniei divine pentru a face lucrarea. Noi suntem în măsură să realizăm lucrarea lui Dumnezeu numai când firea este pusă sub puterea crucii și sub briciul ascuțit al judecății de sine. Voința noastră proprie înăscută este inutilă în slujba pentru Dumnezeu.

A-i aparține Domnului presupune încetarea voinței proprii, renunțarea la noi înșine. Levi a dovedit că harul a adus la el acest rod, când a luat sabia și a ucis frați, prieteni și vecini. Cuvântul Domnului era poruncitor. Drepturile Sale erau puse sub semnul întrebării, când „au schimbat gloria lor cu imaginea unui bou care mănâncă iarbă” (Psalm 106.20). Prin har, leviții au arătat o ascultare deplină, supusă. „Și fiii lui Levi au făcut după cuvântul lui Moise” (Exod 32.28).

Pe acest teren stătea Levi; textul din Maleahi 2.4-6 ne confirmă aceasta. Dreptul său de a fi folosit în slujba Domnului consta în faptul că el „n-a văzut pe tatăl său și pe mama sa, n-a recunoscut pe frații săi și n-a cunoscut pe fiii săi”, așa cum spunea Moise în binecuvântarea sa asupra lui Levi din Deuteronom 33.9. Harul lui Dumnezeu a învrednicit seminția încăpățânată să pună deoparte drepturile firii și să recunoască drepturile Domnului.

Aceasta este singura temelie a caracterului unui slujitor din zilele noastre. Să ne gândim la cuvântul grav al Domnului nostru: „Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția, și copiii, și frații, și surorile, și chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu” (Luca 14.26). Să nu gândească nimeni citind aceste cuvinte că ar trebui să fie fără dragoste naturală. Aceasta ar însemna a se uni în sens moral cu decăderea din ultimele zile, în care, conform textului din 2 Timotei 3.3, oamenii vor fi „fără afectivitate naturală”. Dar dacă vom permite cerințelor unei dragoste naturale și înclinațiilor naturale să stea în calea slujbei noastre neîmpărțite pentru Hristos, sau dacă vom acorda dragostei față de familia noastră un loc mai mare decât credincioșiei față de Hristos, atunci vom fi incapabili pentru slujba Sa și vom fi nevrednici de numele ucenic al lui Isus.

Deoarece Levi a stat în acea zi rea de partea lui Dumnezeu, a fost onorat cu preoția, cu cea mai înaltă onoare care îi putea fi acordată. Simeon, care avea aceeași natură veche ca a lui Levi, nu a cunoscut harul, nu a ascultat de chemarea lui Moise, iar acesta nu a avut niciun cuvânt pentru el în binecuvântarea cu care a binecuvântat pe copiii lui Israel înainte de moartea sa (Deuteronom 33).

Foarte remarcabil este faptul că și lucrarea fiecărui levit era stabilă-tă foarte exact. Fiii lui Levi erau Gherșon, Chehat și Merari (Geneza 46.11). Urmașii lui Gherșon și Merari trebuiau să poarte „cortul” și „pânzele curții” împreună cu toate accesoriile, în timp ce Chehat era chemat să poarte „lucrurile preasfinte” (Numeri 4). Gherșon nu avea nimic a face cu scândurile și drugii, Merari nu avea nimic a face cu perdelele și învelitorile. Fiecare avea stabilit cercul său de acțiune. Nu este așa și în cazul nostru? Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi un loc, pe care trebuie să-l ocupăm, o lucrare, pe care trebuie să o facem. Nimeni să nu încerce să ocupe locul altuia sau să facă slujba altuia. Numai prin acțiunea puternică, comună a tuturor mădularilor, după măsura fiecărei părți, se promovează zidirea întregului. Să umblăm fiecare în smerenie împreună cu Dumnezeul nostru, să fim mulțumiți cu voia Sa și să ne mulțumim să ocupăm un loc probabil de jos, să facem o slujbă probabil neînsemnată! Tocmai împlinirea lucrării pe care El ne-a dat-o, și ocuparea locului pe care El ni l-a stabilit, este adevărata fericire, adevărata onoare. Dacă levitul Core, împreună cu ceata sa ar fi ținut seama de acest lucru, nu ar fi fost înghițit de adânc. Lucrarea sa ca și chehatit consta în purtarea unor unelte prețioase ale Locașului Sfânt, dar el dorea preoția, care fusese încredințată lui Aaron și familiei sale.

Slujitorul înzestrat al lui Dumnezeu are nevoie de veghere. Cu cât poziția este mai înaltă, cu atât mai adâncă este căderea, dacă nu suntem veghetori. Dacă dușmanul a reușit să-l doboare pe credincios de pe poziția sa înaltă (Psalm 62.4), va face tot posibilul să-l mențină în această stare de jos. Aceiași copii ai lui Levi, despre care s-a spus: „ei au păzit cuvântul Tău și au ținut legământul Tău. Ei vor învăța pe Iacov judecățile Tale și pe Israel legea Ta; ei vor pune tămăie înaintea nărilor Tale și ardere-de-tot pe altarul Tău” (Deuteronom 33.9, 10), aceeași seminție cu o poziție înaltă, Levi, a trebuit să primească apostrofarea din partea Domnului: „Dar voi v-ați abătut din cale; i-ați făcut pe mulți să se poticnească de lege. Ați stricat legământul lui Levi, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 2.8).

Dacă privim poporul Israel, „adunarea din pustiu” (Fapte 7.38), observăm că era formată din trei părți: luptători, lucrători și adoratori. Era un popor de războinici, în fruntea căruia era Iuda, o seminție de lucrători, formată de Levi, și o familie de adoratori, familia lui Aaron din seminția lui Levi. Adunarea lui Dumnezeu în lume, la fel ca adunarea din pustiu, depinde în totul de Dumnezeul cel viu. Israel nu era din pustiu, ci doar trecea prin el; tot așa și Biserica lui Dumnezeu nu este din lume, dar, fiind aici, năzuiește spre Canaanul ceresc. Dar există totuși o deosebire. Noi, care avem viața Dumnezeului viu, suntem în același timp războinici, lucrători și adoratori. Ca războinici suntem chemați să luptăm, ca leviți suntem răspunzători să slujim și să purtăm imaginea Cortului Întâlnirii, care este Hristos, pe scena acestui pustiu, iar ca preoți stăm zilnic înaintea Dumnezeului și Tatălui nostru.

Așa cum Levi era reprezentantul lucrătorilor și al adoratorilor, vedem în Iuda căpetenia luptătorilor și a războinicilor. Această însemnătate a lui Iuda se arată deja în faptul că în timpul șederii îndelungate a lui Moise pe muntele Sinai, reprezentanța omului lui Dumnezeu era în mâna lui Aaron, levitul, și a lui Hur, un om cu vază din seminția lui Iuda (Exod 24.14). Acești doi bărbați au sprijinit mâinile lui Moise, atunci când poporul era în luptă contra lui Amalec (Exod 17.10). Iuda, „războinicul”, primise alte prevederi decât Levi, „slujitorul”. Din Numeri, cartea călătoriei prin pustiu, aflăm că la număratoarea întregului popor, cu excepția leviților, care, așa cum am văzut mai sus, nu au fost numărați, seminția lui Iuda avea cei mai mulți războinici, 74.600 bărbați (1.27), și că steagul său se așeza nemijlocit spre est (capitolul 2). Deoarece conform ordinii divine fiecare războinic trebuia să-și ocupe locul său conform provenienței sale la respectivul steag, pentru fiecare israelit era important să poată indica genealogia lui și să recunoască steagul său. Tot așa și pentru noi, pentru călătoria prin pustiu, este necesară siguranța binecuvântată a provenienței noastre cerești, a nașterii noastre spirituale și de asemenea cunoașterea exactă a steagului nostru. Proveniența noastră este cerească. Arborele nostru genealogic are rădăcini în terenul noii creații. Moartea nu poate distruge legătura, pentru că această legătură a fost realizată de înviere. Singurul steag al lui Dumnezeu și al fiecărui războinic, care își așază tabăra în pustiul lumii, pentru a lupta contra armatelor răului, pentru a purta luptele Domnului, este Hristos.

În ce măsură este Iuda un exemplu pentru noi? „Iuda este un leu tânăr” (Geneza 49.9), spunea Iacov când era pe patul de moarte. „Ascultă, Doamne, glasul lui Iuda și adu-l la poporul său; mâinile sale să lupte pentru el și fii Tu ajutorul lui împotriva asupritorilor lui”, spunea Moise în binecuvântarea sa asupra poporului Israel (Deuteronom 33.7). Deci curajul și încrederea în Dumnezeu, aceste două caracteristici importante ale luptătorului, se găseau la Iuda. Despre el, psalmistul spune: „Dumnezeu este cunoscut în Iuda” (Psalm 76.1), iar profetul exclamă: „ieșiți din apele lui Iuda, care jurăți pe Numele Domnului și mărturișiți despre Dumnezeul lui Israel” (Isaia 48.1). În această privință, Iuda este exemplul nostru. Și noi trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu și să fim de acord să luptăm, cu curaj și cu încredere în Dumnezeu, pentru Dumnezeu și pentru Hristos. Da, Iuda era pe o poziție înaltă, dar totuși păcatul l-a adus pe o poziție mai joasă decât pe Ruben, care a rămas nedecis și leneș între stâne, mai adânc decât pe Levi, care s-a înălțat, deoarece „Iuda s-a purtat cu necredincioșie... Iuda a profanat locașul sfânt” (Maleahi 2.11). De asemenea Ieremia vorbește despre „sora vicleană, Iuda” (Ieremia 3.7) și „Domnul are o judecată și cu Iuda, pentru că Iuda este tot împotrivor față de Dumnezeu, față de Cel Sfânt și credincios” (Osea 12.2, 11.12). Domnul a certat această infidelitate, această greșală dezonorantă, în care a putut să cadă un luptător, dar totuși i-a dat o speranță lui Iuda, pentru că „chiar și în Iuda erau lucruri bune” (2 Cronici 12.12). Ce har!

Câte greșeli vedem la acești doi fii ai lui Iacov, care au fost cei mai înzestrați, la Levi, cel sfințit, pus deoparte, și la Iuda, de neam împărătesc! Dar și ce bogăție de har!

În credincios, care posedă viața în Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, se găsesc onorurile divine ale acestor două seminții. Noi suntem numiți o seminție sfântă și împărătească, corespunzător celor două domenii în care ne exercităm preoția. Ca preoți sfinți aducem împreună și în particular jertfa de laudă și de mulțumire care i se cuvine lui Dumnezeu, prin care preamărim Numele Său, punându-ne și mădularele noastre în slujba pentru El ca o jertfă vie, plăcută Lui prin Isus Hristos. Dar ca preoție împărătească trebuie să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9).

Însuși Domnul nostru va exercita cândva în mod desăvârșit această preoție dublă, când Se va întoarce ca Împărat și ca Preot. Atunci „El va ședea și va împărăți pe tronul Său; și va fi preot pe tronul Său; și sfatul de pace va fi între ei doi” (Zaharia 6.13). Fiind deja acum împărați și preoți, trebuie să comunicăm și altora bogățiile slavei și harului, pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Această ocazie deosebită o avem acum, în acest timp. Ca împărați suntem bogați și putem face multe binefaceri. Nu numai că putem împărți bunurile noastre pământești, unul mai mult, altul mai puțin, căci toți putem da ceva, pentru că „astfel de jertfe îi plac lui Dumnezeu” (Evrei 13.16), ci putem să facem și altora parte din comoara inepuizabilă, pe care cu toții o posedăm, și anume bogăția imensă a harului. În exercitarea preoției noastre împărătești avem dreptul să vestim tuturor săracilor, bolnavilor, întristaților, cu care Dumnezeu ne pune în legătură, virtuțile lui Hristos, tot ceea ce se găsește în El, care spune: „veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați”. Noi putem vesti ce este El pentru noi cu privire la putere, har, dragoste, mângâiere. Dumnezeu să facă să ne adăpăm tot mai mult din El, pentru a putea da mai departe mult.

clickbible.org